

Arrest

nr. 176 739 van 21 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. JORDENS loco advocaten D. ANDRIEN & J. DIBI en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 september 2015 en heeft zich op 2 september 2015 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 december 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat), waar verzoeker werd gehoord op 4 maart 2016.

1.3. Op 6 april 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een sjiitische Arabier te zijn van de El Mosawi-stam. U bent geboren in Sidinawya, Nasseriya op 17 maart 1995. U woonde uw hele leven samen met uw moeder A.D.A. (...), uw vader M.K.T. (...), broers S. (...), A. (...), H. (...) en zus F. (...) in hetzelfde huis in Sidinawya. Na uw huwelijk op 07 april 2013 trok ook uw vrouw Iman A.K. (...) daar in. U heeft met haar een zoontje, A.R.M.K. (...), dat geboren werd op 10 augustus 2014. U was werkzaam als internetverdelers bij een bedrijf dat Gazalnet heet, in Sidinawya. Op 30 juni 2015 kwam een vrouwelijke klant, Mona, bij u langs in de winkel met de vraag om in haar woning internet te komen installeren. Zij was al eerder in uw winkel geweest, maar u kende haar niet persoonlijk. U ging die namiddag de nodige apparatuur kopen en ging 's avonds bij Mona langs rond 20.00 uur. U was na ongeveer 40 à 50 minuten klaar met de internetinstallatie, waarna Mona u kuste en u met haar naar bed ging. Op gegeven moment kwam haar echtgenoot thuis, die zich op u wierp. Er ontstond een kort gevecht, maar u slaagde erin naar huis te vluchten. Daar aangekomen vertelde u enkel uw vader wat er gebeurd was, waarop hij u vertelde dat u niet kon blijven en u onderdook bij uw tante in Somar, een naburige wijk. Tussen uw stam en de stam van de echtgenoot van Mona, de Hsainaat-stam, ontstonden grote problemen omdat u de eer van de Hsainaat-stam zou geschonden hebben. Die laatste kwam u meermaals zoeken in uw woning en dreigde ermee dat ze u, of anders iemand van uw familie, zouden vermoorden. El Mosawi betaalde 50 miljoen Irakese dinar aan Hsainaat opdat zij uw familie met rust zouden laten, maar voor u kon geen afkooksom betaald worden en uw leven bleef in gevaar. Na een onderduikperiode van ongeveer tien dagen bij uw tante verplaatste u zich naar Bagdad, waar u bij een vriend van uw vader, G. (...), ondergedoken bleef. Na een dikke tien dagen in Bagdad verplaatste u zich naar uw tante in Basra. Na nog eens meer dan tien dagen in Basra verliet u Irak op 20 augustus 2015. U kwam op 1 september 2015 aan in België, waar u op 2 september 2015 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, uw origineel nationaliteitsbewijs, uw originele stemkaart, een originele aankoopbon van internetbedrijf Gazalnet, een originele identiteitskaart, een kopie van de woonkaart van uw vader, een kopie van uw eigen woonkaart, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vrouw, een kopie van de identiteitskaart van uw vrouw, een kopie van de identiteitskaart van uw zoontje en een kopie van een rantsoenbon.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in Irak een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) over het avontuurtje dat u had met Mona dermate onwaarschijnlijk zijn dat zij ongeloofwaardig overkomen. U beweert dat het initiatief volledig van Mona kwam, dat zij eerst beschaamd was maar u op gegeven moment kuste en zich op u smees (CGVS p.10). Daarenboven verklaart u dat u op geen enkel moment gemerkt hebt dat Mona zich ook maar een klein beetje ongerust zou gevoeld hebben (CGVS p.18) en dat toen jullie klaar waren, enkel u zich terug begon aan te kleden, en Mona rustig op het bed bleef liggen (CGVS p.9). Bovendien blijkt dat het overspel plaatsvond rond 21 uur: u vertrok naar daar rond 20 uur 's avonds en werkte zo'n 40 à 50 minuten aan de internetinstallatie alvorens u met Mona naar bed ging (CGVS p. 7 en 9). Het is redelijkerwijs niet ondenkbaar dat een echtgenoot op dat uur thuiskomt en nergens tijdens het gehoor geeft u enige indicatie die erop wijst dat zijn thuiskomst niettemin totaal onverwacht zou zijn geweest. Dat een vrouw het initiatief neemt om rond dat uur, zonder enige voorzichtigheid aan de dag te leggen, met iemand anders naar bed te gaan en dat ze daarbij geen enkel teken van ongerustheid vertoont, is op z'n zachtst gezegd eigenaardig te noemen. Uit specifieke landeninformatie, waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat vrouwen in Irak het risico lopen vermoord te worden voor overspel, of zelfs voor geruchten over overspel (COI bron 1 en bron 2). U bent zich ook zelf bewust van dat risico: dat blijkt wanneer u beschrijft dat Mona's angst erger moet geweest zijn dan de uwe, omdat het kon dat ze vermoord zou worden (CGVS p. 11). Het komt dan ook erg onwaarschijnlijk over dat een Irakese vrouw overspel zou plegen op de manier die u beschrijft, gezien de risico's die daaraan verbonden zijn. Daarnaast kan terloops nog worden opgemerkt dat het overspel dat zij met u pleegde überhaupt al realistischer zou overkomen mocht u met deze vrouw al een voorgeschiedenis gehad hebben, dat is volgens u niet het geval: u verklaart dat u Mona enkel van ziens kende, dat u aanvankelijk zelfs haar naam niet kende en dat er tussen jullie enkel blikken waren (CGVS p. 8).

U vervolgt uw relaas met een clichématig overkomend verhaal over het moment dat de bedrogen echtgenoot thuiskwam en er een gevecht ontstond tussen u en hem. Jullie zouden gedurende drie minuten over de grond gerold hebben, waarna u een vaas naar zijn hoofd gooide en u kon ontkomen (CGVS p.12). Ondertussen zou Mona enkel gegild hebben, hetgeen u omschrijft als de manier waarop elke vrouw gilt wanneer een dergelijke gebeurtenis plaatsvindt (CGVS p. 11-12). U blijft opmerkelijk vaag over het gevecht en de reactie van Mona, die u op laconieke en weinig doorleefde wijze beschrijft. Uw beweringen slagen er dan ook niet in te overtuigen.

Voorts moet worden opgemerkt dat u afwijkende verklaringen aflegt bij het beschrijven van de woning van Mona en haar echtgenoot, meer bepaald de slaapkamer waar alle feiten zich hebben afgespeeld. Tijdens uw gehoor op het CGVS zegt u aanvankelijk dat de slaapkamerdeur open was terwijl u met Mona in bed lag. U tekent een plannetje van de woning, waarin de voordeur uitgeeft op een halletje met drie andere deuren: de deur naar de slaapkamer, de deur naar de gang tussen de slaapkamer en de living, en de deur naar de living (CGVS p. 11 en notities tolk). Vervolgens verklaart u dat de slaapkamer geen deur heeft. Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, werpt u enkel tegen dat u geen ingenieur bent, en dat u maar een idee probeert te geven van de indeling van de woning (CGVS p. 11). Dat verklaart geenszins waarom u eerst zegt dat de slaapkamerdeur openstaat en vervolgens beweert dat er helemaal geen slaapkamerdeur is. Voorts was u tegenstrijdig over het moment waarop u vernam dat Mona was vermoord. In de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ingevulde vragenlijst van het CGVS verklaarde u dat u pas hoorde dat Mona gedood was toen u al enkele dagen bij uw tante ondergedoken was (DVZ vragenlijst 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u daarentegen dat u al meteen de ochtend na de gebeurtenissen hoorde dat zij vermoord was (CGVS p. 17). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, werpt u enkel tegen dat het gehoor op de DVZ al enkele maanden geleden is en dat u zich niet meer herinnert wat u toen gezegd heeft, maar dat u niet overdreven heeft (CGVS p. 17). Dat volstaat niet als verklaring en doet bovendien niet ter zake, gezien het niet de bedoeling is dat u zich herinnert wat u op de DVZ gezegd heeft, maar dat u zich de gebeurtenissen zelf herinnert en er naar waarheid over vertelt.

Ten slotte legt u onlogische verklaringen af betreffende de reactie van uw echtgenote op de gebeurtenissen. U verklaart dat iedereen van uw familie aanwezig was op het moment dat u in paniek thuis toekwam na uw vlucht van bij Mona naar huis: uw moeder en vader, broers en zus, en uw vrouw. Zij zagen volgens u de angst in uw ogen, maar u nam enkel uw vader apart om hem te vertellen wat er gebeurd was. Tegen de anderen vertelde u niets (CGVS p. 12). Vervolgens verklaart u dat u na die gebeurtenissen voor het eerst contact had met uw vrouw op de zesde of zevende dag van de periode dat u bij uw tante in Somar ondergedoken was (CGVS p.14). Het komt weinig overtuigend over dat uw echtgenote, die niet op de hoogte was van wat er gebeurd is, zomaar aanvaardt dat u in paniek thuiskomt en vervolgens verdwijnt, en dat zij een hele week lang geen enkele poging onderneemt om met u in contact te komen. Bovendien zou zij u pas opgebeld hebben op het moment dat u van uw vader al gehoord had dat de afkoopsom voor de Hsainaat-stam betaald was. Dat moet dus geweest zijn nadat er al meermaals mensen van de stam aan uw deur geweest waren en expliciet ernstige bedreigingen hadden geuit (CGVS p. 15-17). Volgens uw verklaringen merkte uw vrouw gedurende de periode van uw afwezigheid dat de Hsainaat aan de deur kwamen om naar u te vragen en had zij door dat er iets ernstigs aan de gang was, en verzwegen uw familieleden de reden voor uw afwezigheid (CGVS p. 8 en 14). Dat zij u in dat geval toch pas na een week probeert te contacteren, komt zeer bevreemdend over. Men zou redelijkerwijs verwachten dat zij enige ongerustheid of argwaan aan de dag legt, en dat zij u op z'n minst persoonlijk zou wensen te spreken. Wanneer u gevraagd wordt of u het zelf niet raar vindt dat uw vrouw u niet eerder opgebeld heeft, antwoordt u enkel dat u niet weet wat er in het hoofd van uw vrouw omgaat (CGVS p. 14-15). Het loutere feit dat u niet weet wat uw vrouw denkt, is geen verklaring voor het feit dat zij in de door u beschreven omstandigheden zo lang gewacht heeft om met u persoonlijk contact op te nemen.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico is op ernstig lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat los van het feit dat uw verklaringen inzake uw vervolgingsproblemen ongeloofwaardig overkomen, er voldoende elementen aanwezig zijn om überhaupt te besluiten dat u over een volwaardig intern vluchtalternatief zou kunnen beschikken. U, en bij uitbreiding uw gezin, zou zich redelijkerwijze in Basra moeten kunnen vestigen, de hoofdstad van de provincie Basra, die ten zuiden gelegen is van de provincie Thi-Qar waar u tot hiertoe gewoond heeft.

Uw tante langs moederskant woont immers in Basra, en u verbleef in augustus 2015 al een tiental dagen bij haar vooraleer u naar Europa vertrok (CGVS p.5). U verklaart verder tot twee keer toe dat uw vervolgers, de leden van de Hsainaat-stam, niet in Basra aanwezig zijn. U legt uit dat het voor u veilig vliegen was vanop de luchthaven van Basra, omdat daar geen Hsainaat rondlopen (CGVS p.13). Later zegt u nogmaals dat de Hsainaat-stam niet in Basra zit (CGVS p.18). Uw problemen zijn voorts louter van persoonlijke aard (evenwel geaggregeerd op stammenniveau), dus is er ook geen reden om aan te nemen dat u van de autoriteiten iets te vrezen zou hebben. Verder zou u als sjiitische man in het Zuiden, waar sjiieten de overgrote meerderheid van de bevolking uitmaken, niet geconfronteerd worden met (structurele) problemen van sektarische aard noch is er sprake van veralgemeend geweld zoals in volgende paragraaf wordt beschreven. Betreffende de economische redelijkheid dient te worden besloten dat u jarenlang als internetinstallateur hebt gewerkt (CGVS p.3) en dus beschikt over werkervaring en kennis, u familie in Basra heeft wonen en dat u een gezonde jongeman bent. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Gezien al deze elementen werd dan ook gevraagd waarom u zich niet in Basra kon vestigen. Als enige tegenwerping geeft u op dat u er toch niet gerust in bent om in Basra te blijven omdat de Hsainaat wel het recht hebben om zich naar daar te begeven (CGVS p.18). Echter zijn er geen redenen om aan te nemen dat zij uw aanwezigheid zouden bemerken in een miljoenenstad waar er geen van hun stamleden wonen en toch op een redelijke afstand (zelfs in een andere provincie) van Nasseriya ligt. Dergelijke vage tegenwerping is dan ook niet afdoende om te besluiten dat u er reëel gevaar voor vervolging vanwege deze stam zou lopen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, zie COI bron 3) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Thi-Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal- Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel

vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Met uw identiteitsdocumenten ondersteunt u uw verklaringen over uw identiteit en afkomst, gegevens die hier niet ter discussie staan. De identiteitsdocumenten van uw echtgenote en kind en uw huwelijksakte slagen er ook niet in de eerder aangehaalde incoherenties en tegenstrijdigheden te weerleggen. Ze tonen enkel aan dat u inderdaad gehuwd bent en een kind heeft, hetgeen hier niet in twijfel getrokken wordt. Dat geldt ook voor uw stemkaart, de stemkaart van uw vrouw, uw woonstkaart, de woonstkaart van uw vader en de rantsoenbon die u voorlegt. Ook zij werpen geen ander licht op de door u ingeroepen vluchtmotieven. Het document van internetbedrijf Gazalnet dat u voorlegt, is enkel een aanwijzing dat u inderdaad werkzaam was bij Gazalnet, maar toont op geen enkele wijze aan dat u persoonlijk vervolgd wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikel 26 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Betreffende de toekenning van de vluchtelingenstatus betoogt verzoeker als volgt:

"Volgens de tegenpartij is zijn avontuurtje met M. (...), een gehuwde vrouw, ongeloofwaardige. De verzoeker wil graag benadrukken dat hoewel overspel heel gevaarlijk in Irak is, dit verhindert niet dat zulke dingen komen voor. M. (...) was niet op de hoogte dat zijn echtgenoot terug naar huis op dit ogenblik zal komen. Vrouwen in Irak zijn op de hoogte van de sancties voor een dergelijke gedrag maar ze doen het toch.

In elke maatschappij is overspel een gedrag die verbod is (met verschillende sancties) maar dat bestaat weliswaar.

De verzoeker heeft een zo mogelijk gedetailleerd verhaal gegeven en heeft geen mogelijkheid om zijn verklaringen te bewijzen. Inderdaad

Betreffend het gevecht tussen de verzoeker en de echtgenoot van M. (...) is de tegenpartij van mening dat de beschrijving clichématig is nochtans heeft de verzoeker zijn best om alle détails geven. Hij heeft een spontaan verhaal gegeven. Bovendien verliep alles snel.

Wat betreft het beschrijven van de woning van M. (...) is de verzoeker slechts eenmaal daar gegaan. Hij is alleen een paar uur daar gebleven. Hij heeft veel détails gegeven en zelf een plan gedaan maar de tegenpartij vindt dat niet voldoende. CGVS is heel streng met de verklaringen van de verzoeker ondanks de gedetailleerde verklaringen.

Betreffend de reactie van zijn vrouw, heeft de verzoeker geen andere toelichting. Hij is thuis terug keren na het gebeurtenis, en heeft alles zijn vader gezegd. De verzoeker heeft niet met zijn echtgenote gepraat wat normaal lijkt aangezien hij haar heeft bedrogen. Aanvankelijk maakt zijn vrouw zich geen zorgen maar ze heeft de situatie begrepen als de Hsainat stam is thuis gekomen om naar de verzoeker te zoeken. Dan heeft ze de verzoeker gecontacteerd.

« Il est possible qu'après que le demandeur se sera sincèrement efforcé d'établir l'exactitude des faits qu'il rapporte, certaines de ses affirmations ne soient cependant pas prouvées à l'évidence. Comme on l'a indiqué ci-dessus (paragraphe 196), un réfugié peut difficilement «prouver» tous les éléments de son cas et, si c'était là une condition absolue, la plupart des réfugiés ne seraient pas reconnus comme tels. Il est donc souvent nécessaire de donner au demandeur le bénéfice du doute. Néanmoins, le bénéfice du doute ne doit être donné que lorsque tous les éléments de preuve disponibles ont été réunis et vérifiés et lorsque l'examineur est convaincu de manière générale de la crédibilité du demandeur. Les déclarations du demandeur doivent être cohérentes et plausibles, et ne pas être en contradiction avec des faits notoires. »

(« Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés » - 1992 Genève)

Verwerende partij kan niet zoveel opeisen van verzoeker. Verzoeker is van mening dat verwerende partij veel te streng zijn asielrelaas heeft beoordeeld.

Krachtens artikelen 197, 198 en 199 van de Handbook on Procedures, zijn onjuiste verklaringen niet op zich een voldoende reden om de status te weigeren en heeft de interviewer de verantwoordelijkheid om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren.

In casu, begaat het CGVS een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002), zonder rekening te houden met bepaalde verklaringen van verzoeker die zouden moeten leiden tot een versoepeling van de beoordeling van het relaas van verzoeker.

Een intern vluchtalternatief naar Basra is niet mogelijk voor de verzoeker voor twee redenen:

- *Het echtgenoot van zijn tante daar verblijf. Hij behoort niet tot dezelfde stam. De verzoeker vreest dat hij hem naar de Hssainat stam levert.*

- *De verzoeker heeft geen meer bescherming van zijn stam omdat hij is beschouwd als een verraad. Hij heeft een relatie met gehuwde vrouw. De irakese autoriteiten zijn niet betrokken met dergelijke problemen. Bijgevolg is het leven de verzoeker in gevaar bij geval van terugkeer. Noch in de beslissing noch in het administratief dossier kunnen we vinden informatie over de bescherming van stammen. Een grondig onderzoek over dit element is nodig om de vrees van Meneer te kunnen evalueren.*

De situatie van de verzoeker is heel moeilijk in Irak ongeacht waar hij verblijf. Hij zal in voortdurende angst leven omdat hij beschuldigd van overspel is. In Irak zijn de sanctie voor een dergelijke gedrag niet alleen voor vrouwen maar ook voor mannen.

Het feit dat M. (...) werd vermoord door zijn echtgenoot is een belangrijk element van de asielaanvraag van de verzoeker die genoeg in beschouwing is genomen door de tegenpartij.

In haar beslissing heeft de wederpartij niks gezegd over de problemen van stammen in Irak. Een grondig onderzoek noodzakelijk was geweest om de concrete situatie te kennen.

"Tribal clashes in Iraqi society are nothing new. They posed a significant problem during the Ottoman Empire, the British colonial period and the kingdom of Iraq created in 1921. With time, the state grew stronger than the tribal system and subdued its internal conflicts. The leaders of the 1958 révolution adopted strategies designed to promote civil society in the country and limit the rôle of tribes in the state. The modern Iraqi state involved the tribes in political decision-making.

Yet when the state's power began to weaken under Saddam's regime, he turned to the tribes, arming them to strengthen his rule in an example of how Iraqi rulers' interest in the tribes has allowed the tribes to also develop political influence.

Qahtan Hussein Taher, an academic researcher at the Mustaqbal Center for Strategy Studies, published a study Dec. 24 examining the rôle of Iraqi tribes in building a modern state. He wrote, "The Iraqi state has invested in the tribes in a pragmatic way, which has weakened [the rôle of] government institutions."

Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker:

"In subsidiaire orde, vraagt de verzoeker dat hem de subsidiaire bescherming wordt herkend. Op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet:

"§2. Ernstige schade bestaat uit:

a) Doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Het Hof van Justitie van de Europese Unie, in het arrest Diakité, omschrijft de notie internationaal of binnenlands gewapend conflict als « een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. » (CJUE, Diakité, § 28).

Volgens het artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 :

"De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast; b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden; c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;- d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.]1"

De informatie van de wederpartij zijn volledig gebaseerd op een verslag gedateerd van december 2015. De situatie in Irak verandert op korte termijn. Rekening houdend met dit situatie heeft de tegenpartij de plicht om zich op recentere informeren te baseren. Volgens Uw Raad : "Or la situation en Irak et à Bagdad demeure extrêmement volatile et susceptible de changer particulièrement rapidement. (...) compte tenu du caractère évolutif des conditions de sécurité dans les régions affectées par des conflits armés, il y a lieu de considérer que le document versé au dossier de la partie adverse ne répond pas aux conditions de mise à jour que l'on peut légitimement attendre de ce type de situation sécuritaire à Bagdad (...) qu'il est nécessaire d'actualiser ces informations. » (RW n° 165 657 dd. 12 avril 2016)

"A suicide bomber killed at least 14 people at a famous restaurant, Iraqi officials said.

The attacker blew himself up Monday inside an eatery in Dhi Qar province that is frequented by Shiite paramilitary militia fighters, according to a police officer. He added that at least 21 others were wounded. The popular restaurant is located on the main highway that links Baghdad with the southern provinces."

"The Daesh terror group has claimed responsibility for a car bombing in Iraq's southern, predominantly Shiite city of Basra that killed at least 10 people on Monday."

Door geen rekening houdend met de actuele situatie in Zuid Irak, heeft de tegenpartij het artikel 27 K.B 2003, artikel 48/4§2 en de motiveringplicht geschonden."

De aangevoerde schending van artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 licht verzoeker toe als volgt:

“Volgens het artikel 26 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003: «De Commissaris- generaal of één van zijn adjuncten kan zich, in zijn beslissing, steunen op inlichtingen die werden verkregen van een persoon of een instelling via telefoon of e-mail. In het administratief dossier moet er gepreciseerd worden waarom deze persoon of deze instelling gecontacteerd werd evenals de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid aan te nemen. De informatie die via de telefoon werd verkregen, moet schriftelijk worden samengevat. Deze samenvatting dient de naam van de persoon die per telefoon werd gecontacteerd, te vermelden, een korte beschrijving van zijn activiteiten of van zijn functie te geven, zijn telefoonnummer, en datum waarop het telefoongesprek heeft plaatsgehad vermelden alsook een kort overzicht van de vragen die tijdens het telefoongesprek werden gesteld en de antwoorden die door de gecontacteerde persoon werden gegeven.»

Dit artikel maakt het mogelijk dat asielaanvrager en uw Raad de juistheid van de informatie van CGVS kunnen verifiëren.

In casu, baseert zich de wederpartij op een verslag "COI-FOCUS. Irak. Veiligheidssituatie Zuid Irak

In de bibliografie kunnen we lezen: « contactgegevens niet vermeld omwille van vertrouwelijkheid.» Er is geen informatie over de naam van de gecontacteerd persoon, de e-mailadres en de vragen die gesteld werden.

Het recht op verdediging en op tegenspraak worden geschonden. De verzoeker is niet in staat de bronnen en de informatie van de wederpartij te verifiëren.

De Raad van State heeft beoordeeld dat : « Le but de cette mesure est, selon le Rapport au Roi, de vérifier l'exactitude des informations qu'il contient Les indications prévues par cette disposition visent à garantir le respect du contradictoire et des droits de la défense et à assurer le contrôle des sources litigieuses. Leur non-respect constitue une « irrégularité substantielle au sens de l'article 39/2, § 1er, alinéa 2, 2°, de la loi du 15 décembre 1980 précitée. L'article 26, alinéa 2, de l'arrêté royal du 11 juillet 2003 ne prévoit pas de restrictions au respect du contradictoire et des droits de la défense qui autoriseraient la partie adverse à ne pas faire figurer certaines des mentions cumulatives qui sont prescrites lorsqu'elle obtient des informations par téléphone. En particulier, cette disposition ne l'habilite pas à occulter les coordonnées d'interlocuteurs contactés « pour de légitimes raisons de confidentialité ». En décidant le contraire, l'arrêt attaqué a méconnu l'article 26, alinéa 2, de l'arrêté royal du 11 juillet 2003. Le non-respect des indications prévues par cet article constitue une « irrégularité substantielle» au sens de l'article 39/2, § 1er, alinéa 2, 2°, de la loi du 15 décembre 1980 précitée. Ne sont dès lors pas pertinents les arguments de la partie adverse qui fait valoir; d'une part, que l'occultation des coordonnées des personnes contactées ne faisait pas obstacle à ce que le requérant entreprenne une démarche « auprès de la Ligue togolaise des droits de l'homme afin de vérifier l'information concernant le sort réservé aux demandeurs d'asile togolais déboutés de retour au pays », et, d'autre part, que le requérant a pu comprendre la teneur des échanges, intervenus entre la partie adverse et les personnes contactées dont les coordonnées ont été occultées.4»

In een vergelijkbare zaak, heeft Uw Raad beoordeeld dat het verslag « COI FOCUS - Irak - Conditions de sécurité à Bagdad » niet voldoende is aan het artikel 26: « Or, si une grande partie du rapport concerné se base sur des données publiques aisément accessibles, le Conseil constate qu'un certain nombre de constats, en particulier ceux concernant l'ampleur réelle du nombre de victimes et l'emprise des milices chiites sur la sécurité et le maintien de l'ordre, émanent de divers entretiens téléphoniques et courriels qui ne sont pas annexés audit document. Dès lors, le Conseil considère que la partie défenderesse n'a pas respecté le prescrit de l'article 26 de l'arrêté royal du 11 juillet 2003 précité. En conséquence, la décision est entachée d'une irrégularité substantielle, qui, en l'espèce, ne saurait être réparée par le Conseil, et doit être annulée conformément à l'article 39/2, §1er, alinéa 2,2°, de la loi du 15 décembre 1980.5 »

Het artikel 26 K.B wordt geschonden door de wederpartij."

Verzoeker besluit "Verzoeker als vluchteling dient te worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en in ondergeschikte orde, de subsidiaire bescherming toegekend moet worden in de zin van artikel 48/4 van Vreemdelingenwet.

Er dient het uiteindelijk doeleinde van de asielprocedure niet uit het oog verloren worden, en indien het relaas samenhangend en verzoeker in grote lijnen geloofwaardig beschouwd kan worden, dient hem het statuut erkend te worden of in subsidiaire orde de subsidiaire bescherming toegekend te worden.

Uw Raad beoordeelde meermaals dat het objectief risico primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas. « dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute,

parles éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains » (CCE, n° 43 080 van 6 mei 2010).

Verzoeker was werkelijk in staat om een heel doorleefd relaas te geven.

In elk geval, bepaalt de Handbook on Procédure, paragraaf 203 dat : « En appliquant ces dispositions, le principe du bénéfice du doute devrait être accordé dans le cas d'un demandeur d'asile généralement crédible. Les exigences de preuve doivent être appliquées de manière équilibrée, avec la souplesse nécessaire pour tenir compte du caractère spécifique des demandeurs d'asile qui (du fait des circonstances de leur fuite) sont souvent incapables de satisfaire aux normes de preuve habituelles ».

Uw Raad verwijst trouwens regelmatig naar dit beginsel in haar arresten om te besluiten tót de geloofwaardigheid van een relaas (vb. CCE, n° 28 972 du 23 juin 2009 ; RW, nr. 18.937 du 20 novembre 2008, RW nr. 27.489 van 19 mei 2009). »

2.2. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker in hoofddorde hem te erkennen als vluchteling, in subsidiaire orde hem de beschermingsstatus toe te kennen en in nog meer ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen.

2.3. Ter terechtzitting wordt gewezen op de aanvullende nota die de verwerende partij neergelegd heeft met als bijlage

- de COI (country of origin information) Focus 'Irak. Veiligheidssituatie in Zuid-Irak' van 4 augustus 2016
- de COI Focus 'Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer' van 12 juli 2016

2.4. De Raad oefent inzake beslissingen van het Commissariaat, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Krachtens artikel 48/6 van de vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal of de Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen.

2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale bepalingen, nationale bepalingen en algemene beginselen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op een status van internationale bescherming.

2.7. In navolging van het Commissariaat kan de Raad geen geloof hechten aan het asielrelaas van verzoeker. Het Commissariaat oordeelde terecht: *“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in Irak een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.*

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) over het avontuurtje dat u had met Mona dermate onwaarschijnlijk zijn dat zij ongeloofwaardig overkomen. U beweert dat het initiatief volledig van Mona kwam, dat zij eerst beschaamd was maar u op gegeven moment kuste en zich op u smeed (CGVS p.10). Daarenboven verklaart u dat u op geen enkel moment gemerkt hebt dat Mona zich ook maar een klein beetje ongerust zou gevoeld hebben (CGVS p.18) en dat toen jullie klaar waren, enkel u zich terug begon aan te kleden, en M. (...) rustig op het bed bleef liggen (CGVS p.9). Bovendien blijkt dat het overspel plaatsvond rond 21 uur: u vertrok naar daar rond 20 uur 's avonds en werkte zo'n 40 à 50 minuten aan de internetinstallatie alvorens u met M. (...) naar bed ging (CGVS p. 7 en 9). Het is redelijkerwijs niet ondenkbaar dat een echtgenoot op dat uur thuiskomt en nergens tijdens het gehoor geeft u enige indicatie die erop wijst dat zijn thuiskomst niettemin totaal onverwacht zou zijn geweest. Dat een vrouw het initiatief neemt om rond dat uur, zonder enige voorzichtigheid aan de dag te leggen, met iemand anders naar bed te gaan en dat ze daarbij geen enkel teken van ongerustheid vertoont, is op z'n zachtst gezegd eigenaardig te noemen. Uit specifieke landeninformatie, waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat vrouwen in Irak het risico lopen vermoord te worden voor overspel, of zelfs voor geruchten over overspel (COI bron 1 en bron 2). U bent zich ook zelf bewust van dat risico: dat blijkt wanneer u beschrijft dat M. (...)’s angst erger moet geweest zijn dan de uwe, omdat het kon dat ze vermoord zou worden (CGVS p. 11). Het komt dan ook erg onwaarschijnlijk over dat een Irakese vrouw overspel zou plegen op de manier die u beschrijft, gezien de risico's die daaraan verbonden zijn. Daarnaast kan terloops nog worden opgemerkt dat het overspel dat zij met u pleegde überhaupt al realistischer zou overkomen mocht u met deze vrouw al een voorgeschiedenis gehad hebben, dat is volgens u niet het geval: u verklaart dat u M. (...) enkel van ziens kende, dat u aanvankelijk zelfs haar naam niet kende en dat er tussen jullie enkel blikken waren (CGVS p. 8).” en “Voorts was u tegenstrijdig over het moment waarop u vernam dat M. (...) was vermoord. In de door u op de de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ingevulde vragenlijst van het CGVS verklaarde u dat u pas hoorde dat Mona gedood was toen u al enkele dagen bij uw tante ondergedoken was (DVZ vragenlijst 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u daarentegen dat u al meteen de ochtend na de gebeurtenissen hoorde dat zij vermoord was (CGVS p. 17). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, werpt u enkel tegen dat het gehoor op de DVZ al enkele maanden geleden is en dat u zich niet meer herinnert wat u toen gezegd heeft, maar dat u niet overdreven heeft (CGVS p. 17). Dat volstaat niet als verklaring en doet bovendien niet ter zake, gezien het niet de bedoeling is dat u zich herinnert wat u op de DVZ gezegd heeft, maar dat u zich de gebeurtenissen zelf herinnert en er naar waarheid over vertelt.

Ten slotte legt u onlogische verklaringen af betreffende de reactie van uw echtgenote op de gebeurtenissen. U verklaart dat iedereen van uw familie aanwezig was op het moment dat u in paniek thuis toekwam na uw vlucht van bij Mona naar huis: uw moeder en vader, broers en zus, en uw vrouw. Zij zagen volgens u de angst in uw ogen, maar u nam enkel uw vader apart om hem te vertellen wat er gebeurd was. Tegen de anderen vertelde u niets (CGVS p. 12). Vervolgens verklaart u dat u na die gebeurtenissen voor het eerst contact had met uw vrouw op de zesde of zevende dag van de periode dat u bij uw tante in Somar ondergedoken was (CGVS p.14). Het komt weinig overtuigend over dat uw

echtgenote, die niet op de hoogte was van wat er gebeurd is, zomaar aanvaardt dat u in paniek thuiskomt en vervolgens verdwijnt, en dat zij een hele week lang geen enkele poging onderneemt om met u in contact te komen. Bovendien zou zij u pas opgebeld hebben op het moment dat u van uw vader al gehoord had dat de afkoopsom voor de Hsainaat-stam betaald was. Dat moet dus geweest zijn nadat er al meermaals mensen van de stam aan uw deur geweest waren en expliciet ernstige bedreigingen hadden geuit (CGVS p. 15-17). Volgens uw verklaringen merkte uw vrouw gedurende de periode van uw afwezigheid dat de Hsainaat aan de deur kwamen om naar u te vragen en had zij door dat er iets ernstigs aan de gang was, en verzwegen uw familieleden de reden voor uw afwezigheid (CGVS p. 8 en 14). Dat zij u in dat geval toch pas na een week probeert te contacteren, komt zeer bevreemdend over. Men zou redelijkerwijs verwachten dat zij enige ongerustheid of argwaan aan de dag legt, en dat zij u op z'n minst persoonlijk zou wensen te spreken. Wanneer u gevraagd wordt of u het zelf niet raar vindt dat uw vrouw u niet eerder opgebeld heeft, antwoordt u enkel dat u niet weet wat er in het hoofd van uw vrouw omgaat (CGVS p. 14-15). Het loutere feit dat u niet weet wat uw vrouw denkt, is geen verklaring voor het feit dat zij in de door u beschreven omstandigheden zo lang gewacht heeft om met u persoonlijk contact op te nemen.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico is op ernstig lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker zeer vage en inconsistente verklaringen aflegt over de betaling van de som die de stam van de bedrogen echtgenoot vroeg om de veiligheid van de familie van verzoeker te garanderen. Zo verklaart verzoeker dat de andere stam 50 miljoen vroeg (gehoorverslag CGVS, p. 15). Op de vraag wanneer zijn vader dat geld heeft betaald, antwoordt verzoeker dat hij dat niet weet. Wanneer gevraagd wordt dat hij toch moet weten wanneer hij betaald heeft gezien de vele contacten tussen hem en zijn vader, stelt verzoeker dat ze het daar niet over gehad hebben, dat hij niet weet of zijn vader het betaald heeft, maar dat het mogelijk is. Op de vraag hoe het komt dat hij niet zeker is of het geld betaald is, stelt verzoeker dat ze 50 miljoen vroegen, dat hij niet gevraagd heeft of het betaald werd, dat hij er geen belangstelling aan heeft gehecht (gehoorverslag CGVS, p. 15). Op de vraag of hij dat niet belangrijk vond, antwoordt verzoeker lachend dat het onbelangrijk was voor hem en op de vraag of het dan helemaal niet belangrijk is voor hem gezien het gaat om het geld dat zijn familie veilig gaat houden, antwoordt verzoeker dat het wel belangrijk is, dat als zijn familie in veiligheid is, hij gerust is, dat hij dacht dat gevraagd werd of het bedrag niet belangrijk was, dat hij het bedrag niet belangrijk vindt maar de veiligheid van zijn familie wel. Wanneer nogmaals gevraagd wordt of het bedrag effectief betaald werd ondertussen, antwoordt verzoeker dat hij het niet weet, dat het opgelost is en dat zijn familie veilig is. Op de daaropvolgende ja/nee vraag of hij zeker is dat het bedrag betaald is, antwoordt verzoeker dan weer "Ja, in de wetten van de stam moet het betaald worden". Vervolgens verklaart verzoeker, naar aanleiding van de vraag wanneer hij van zijn vader gehoord heeft dat het probleem met de stammen opgelost was, dat ze 50 miljoen hebben betaald voor hun veiligheid (gehoorverslag CGVS, p. 16). Enerzijds verklaart verzoeker aldus niet te weten of het geld betaald werd, dat hij er niet om vroeg in de contacten met zijn vader daar hij er geen belangstelling heeft aan gehecht en anderzijds verklaart verzoeker dat het geld betaald is. Dit zijn inconsistente verklaringen die de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas verder ondermijnen. Bovendien is het geenszins aannemelijk als verzoeker dient te vluchten omwille van wraak door de echtgenoot van de vrouw met wie hij overspel heeft gepleegd en diens stam, en de desbetreffende stam geld eist teneinde geen wraak te nemen op verzoekers familie, verzoeker geen belangstelling zou hebben in het feit of deze afkoopsom reeds betaald zou zijn, gelet op de bedreigingen van de andere stam dat zij één van verzoekers familieleden zouden vermoorden (gehoorverslag CGVS, p. 15). Een dermate desinteresse in de gevolgen van de problemen die hij gekend heeft en waardoor hij is moeten vluchten, voor zijn familie en de eventuele oplossing voor die problemen, tast de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas verder aan.

2.8. Waar verzoeker betoogt dat hoewel overspel gevaarlijk is in Irak, dit niet verhindert dat zulke dingen voorkomen, dat M. niet op de hoogte was dat haar echtgenoot naar huis zou komen, dat vrouwen in Irak op de hoogte zijn van de sancties voor een dergelijk gedrag maar het toch doen, dat in elke maatschappij overspel een gedrag is dat verboden is maar dat het wel bestaat, gaat verzoeker voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing. Immers wordt niet gesteld dat het ongeloofwaardig karakter van het relaas afgeleid wordt uit het feit dat verzoeker met M. overspel pleegde terwijl blijkt dat vrouwen in Irak het risico lopen vermoord te worden voor overspel, doch wordt er op geduid dat het zeer eigenaardig is dat, gelet op de informatie waaruit blijkt dat vrouwen in Irak het risico lopen vermoord te worden voor overspel of zelfs geruchten over overspel, een vrouw het initiatief neemt om rond dat uur (21u), zonder enige voorzichtigheid aan de dag te leggen, met iemand anders naar bed gaat en dat zij daarbij geen enkel teken van ongerustheid vertoont. De verwerende partij stelt niet dat het erg onwaarschijnlijk is dat een Iraakse vrouw overspel zou plegen, doch wel dat het erg onwaarschijnlijk overkomt dat een Iraakse vrouw overspel zou plegen 'op die manier' die verzoeker beschrijft, gezien de risico's die daaraan verbonden zijn.

2.9. Waar verzoeker stelt dat hij een zo gedetailleerd mogelijk verhaal heeft gegeven en geen mogelijkheid heeft om zijn verklaringen te bewijzen, herhaalt de Raad dat verzoeker een poging moet ondernemen om het relaas te staven, doch dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, dat hij door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan dient aannemelijk te maken. Het feit dat verzoeker mogelijk een gedetailleerd verhaal heeft verteld, neemt niet weg dat zijn verklaringen niet geloofwaardig zijn.

2.10. Betreffende de reactie van zijn vrouw, beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen tot het herhalen van zijn verklaringen hieromtrent, doch weerlegt hij de in punt 2.7. weergegeven motieven hieromtrent niet. Met de verklaring dat zijn vrouw aanvankelijk zich geen zorgen maakte maar de situatie begrepen heeft als de Hsainaat stam naar het huis is gekomen om hem te zoeken en hem dan gecontacteerd heeft, ontkracht hij de voormelde motieven evenmin. Er wordt immers duidelijk gesteld dat de vrouw van verzoeker aanwezig was toen hij in paniek thuiskwam en dat ze de angst in zijn ogen zag, dat het weinig overtuigend overkomt dat zijn vrouw, die niet op de hoogte was van wat gebeurd was, zomaar aanvaardt dat verzoeker in paniek thuiskomt en vervolgens verdwijnt en dat zij een hele week lang geen enkele poging onderneemt om met verzoeker in contact te komen, terwijl al meermaals mensen van de stam aan de deur zijn geweest en expliciet bedreigingen hadden geuit, wat verzoekers vrouw merkte. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom zijn vrouw zo lang wachtte hem te contacteren na zijn vlucht, terwijl zij al paniek gemerkt had op de avond van de feiten, haar man onmiddellijk verdween en zij daaropvolgend, voor zij hem uiteindelijk contacteerde, merkte dat er mensen van een andere stam aan de deur waren en bedreigingen uitten.

2.11. De vaststellingen in punt 2.7. volstaan dan ook om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Gezien geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker betreffende het overspel met een vrouw en betreffende de daaropvolgende wens tot wraak door de familie van de bedrogen echtgenoot, dient geen verder onderzoek te worden verricht naar het probleem van de stammen in Irak. Zodoende is ook de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde informatie hieromtrent niet dienstig. Evenmin dient het element dat de vrouw M. vermoord werd door haar echtgenoot, in ogenschouw genomen te worden bij het beoordelen van de vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker, nu aan zijn relaas van overspel met M. geen geloof kan worden gehecht.

2.12. Waar verzoeker een passage weergeeft uit de proceduregids van UNHCR en stelt dat de verwerende partij niet zoveel kan opeisen van haar en zij van mening is dat de verwerende partij haar asielrelaas te streng beoordeeld heeft alsook dat onjuiste verklaringen niet op zich een voldoende reden zijn om de status te weigeren, dat de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren, om in essentie aldus aan te tonen dat de bewijslast die op de asielzoeker rust niet te strikt dient te worden geïnterpreteerd, wijst de Raad er opnieuw op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel

48/4 van de vreemdelingenwet. Het voordeel van de twijfel kan tenslotte slechts worden toegekend indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438), wat *in casu*, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet het geval is. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. De Raad stelt echter vast dat er van twijfel geen sprake is daar, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting, terecht geoordeeld wordt dat aan verzoekers naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas en verzoeker deze niet kan herstellen, dient aldus geen diepe analyse over het gegrond karakter van verzoekers vrees te geschieden en is er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag te toetsen.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat de proceduregids van UNHCR, hoewel deze waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732), zodat verzoeker zich er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

2.13. In zoverre verzoeker meent dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker zich beperkt tot een blote bewering, zonder *in concreto* aan te geven van welke verklaringen de commissaris-generaal de voor verzoeker meest nadelige interpretatie heeft weerhouden in zijn beslissing.

2.14. De vaststellingen in punt 2.7. volstaan dan ook om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. De door verzoeker tijdens zijn asielprocedure neergelegde documenten kunnen deze bevindingen niet in positieve zin wijzigen. De commissaris-generaal motiveerde dienaangaande terecht *“De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Met uw identiteitsdocumenten ondersteunt u uw verklaringen over uw identiteit en afkomst, gegevens die hier niet ter discussie staan. De identiteitsdocumenten van uw echtgenote en kind en uw huwelijksakte slagen er ook niet in de eerder aangehaalde incoherenties en tegenstrijdigheden te weerleggen. Ze tonen enkel aan dat u inderdaad gehuwd bent en een kind heeft, hetgeen hier niet in twijfel getrokken wordt. Dat geldt ook voor uw stemkaart, de stemkaart van uw vrouw, uw woonstkaart, de woonstkaart van uw vader en de rantsoenbon die u voorlegt. Ook zij werpen geen ander licht op de door u ingeroepen vluchtmotieven. Het document van internetbedrijf Gazalnet dat u voorlegt, is enkel een aanwijzing dat u inderdaad werkzaam was bij Gazalnet, maar toont op geen enkele wijze aan dat u persoonlijk vervolgd wordt.”* De motieven betreffende de door verzoeker tijdens zijn asielprocedure neergelegde documenten worden door verzoeker niet betwist en worden door de Raad gehandhaafd.

Betreffende de door verzoeker bij aanvullende nota neergelegde documenten ter ondersteuning van zijn asielrelaas, namelijk een verklaring die bewijst dat hij uit zijn stam werd gesloten omwille van ongehoorzaamheid, stelt de Raad vast dat verzoeker een kopie van de verklaring voorlegt alsook de vertaling. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoeker poneert in de aanvullende nota dat zijn vaderlijke neef vermoord werd door een lid van de stam van de echtgenoot van de vrouw met wie hij een overspelige relatie had, dat daarop de moordenaar van zijn vaderlijke neef vermoord werd door een lid van zijn clan. Echter gelet op het feit dat geen geloof gehecht kan worden aan het asielrelaas van verzoeker waarbij hij verklaart een overspelige relatie te hebben gehad waardoor hij de leden van de stam van de echtgenoot van de vrouw met wie hij deze relatie had vreest, kan geen geloof gehecht worden aan de verklaringen van verzoeker dat zijn vaderlijke neef werd vermoord omwille van deze problemen door een lid van de stam van de bedrogen echtgenoot, noch dat hierop volgend de moordenaar vermoord werd door een lid van de clan van verzoeker. Uit de neergelegde fotokopieën van de foto's en facebookprofielen blijkt dat op de foto's en facebookprofielen enkele personen en enkele graven afgebeeld zijn, doch blijkt niet uit de foto's wie deze personen zijn of welke personen er begraven liggen. De teksten op de graven of als onderdeel van een facebookprofiel die te zien zijn op de neergelegde fotokopieën van de foto's en documenten, werden niet vertaald, zodat ze niet in overweging kunnen worden genomen. De ter terechtzitting neergelegde kopieën van foto's en facebookprofielen zijn dan ook geenszins bij machte om de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen of de nieuw opgeworpen feiten aannemelijk te maken.

2.15. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas en verzoeker, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting, deze niet kan herstellen, dient geen diepe analyse over het gegrond karakter van hun vrees te geschieden en is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.16. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aan te tonen dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

In het administratief dossier en in de aanvullende nota zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.17. De Raad oordeelt dat de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in hoofde van verzoeker moet beoordeeld worden ten aanzien van de provincie Thi-Qar, waar verzoeker tot zijn vlucht gewoond heeft volgens de bestreden beslissing (p. 3, eerste paragraaf) en wat door verzoeker niet wordt betwist.

2.18. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie (COI Focus "*Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak*" van 4 augustus 2016 en COI Focus "*Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer*" van 12 juli 2016), door de verwerende partij toegevoegd aan het administratief dossier middels de aanvullende nota's van 5 en 6 september 2016, blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat Islamitische Staat (IS) in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf al-Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en een aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil teruggevallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging.

In de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en PMU enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidsperoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED's en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen.

In de periode 2013-2014 werd in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi-Qar en een in de provincie al-Muthanna.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in het kader van een gewapend conflict.

In bovenstaande analyse wordt niet ontkend dat er regelmatig veiligheidsincidenten plaatsvinden, zoals ook blijkt uit de aan het verzoekschrift toegevoegde stukken, doch kan geenszins worden gesteld dat er in Zuid-Irak sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van

willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.19. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.20. Tot slot kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij de schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen opwerpt.

De Raad merkt op dat verzoeker in het geheel niet uitwerkt welke bronnen of informatie van de COI Focus hij niet kan verifiëren.

De Raad wijst er op dat de door de gecontacteerde personen en instellingen verschaft informatie wordt weergegeven in de COI Focus, die deel uitmaakt van het administratief dossier en waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst. Verzoeker heeft derhalve kennis kunnen nemen van deze informatie en wordt dus wel degelijk in staat gesteld om deze tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttig geachte verweermiddelen te laten gelden. Verzoeker kan dan bezwaarlijk ernstig volhouden dat zijn rechten van verdediging en op tegenspraak niet zouden zijn gerespecteerd.

De Raad benadrukt bovendien dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen blijkt dat de verplichtingen vervat in voornoemd wetsartikel enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het KB van 11 juli 2003, dat stelt: "(...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.*" (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Uit de rechtspraak van de Raad van State (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301) blijkt overigens duidelijk dat voornoemd artikel enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen. Rekening houdend met voornoemd verslag aan de Koning, het advies van de Raad van State en de rechtspraak van dit rechtscollege, besluit de Raad dat de COI Focus "*Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak*" van 24 december 2015 en COI Focus "*Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak*" van 4 augustus 2016, dat een algemeen rapport betreft waarin de algemene veiligheidssituatie in Bagdad beschreven wordt, dit met het oog op een toetsing van asielaanvragen, en dat geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas, noch wordt gebruikt om de vrees van verzoeker tegen te spreken, niet onder het toepassingsgebied van voormeld KB valt zodat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van dit koninklijk besluit te dezen dan ook niet dienstig is.

2.21. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.22. Gelet op het feit dat in onderhavig arrest geen intern vluchtalternatief in Basra wordt weerhouden daar verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt, is de kritiek van verzoeker hieromtrent in zijn verzoekschrift en de door verzoeker ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota, niet dienstig.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER